

RESSÒ DE LA PARAULA

QUARESMA: CAMÍ DE LLIBERTAT (III)

Llibertat provada

En el camí de llibertat que és la Quaresma hem estat agraciats amb una experiència d'amor, que, a més d'estimular-nos, ens ha ensenyat que Déu ens vol lliures per a estimar.

Però, això és tot? Llibertat i amor continuen sent únicament un bon desig, un projecte, més que una realitat. La vida quotidiana ens ho demostra. Encara que hàgim estat sincers quan dèiem que sí al Déu de l'Aliança i gaudíem del seu amor en el núvol de la Transfiguració, retornats al camí, experimentem la duresa del dia a dia pel desert. Ser lliure no és qualsevol cosa. Tal com els va passar als israelites, pot arribar el moment en què preferim tornar a l'esclavitud, quan almenys podíem menjar (Ex 17,3-7).

No oblidem aquelles terribles paraules del Gran Inquisidor acusant Jesús haver imposat (haver «condemnat») a l'ésser humà a ser lliure (F. Dostoievski, *Els germans Karamàzov*, llegenda del Gran Inquisidor, judici contra Jesús): tenen raó els sistemes polítics totalitaris, «messiànics i populistes», imposant, en nom del benestar, la dictadura i l'esclavitud... I tantes vegades la gent els vota.

Perquè la llibertat sigui autèntica, esdevingui com Déu va voler en crear-nos, ha de ser provada. La persona realment lliure ha de «treballar» la llibertat, en certa manera l'ha de conquistar. I el banc de proves, el moment adequat, per a fer-ho és justament l'experiència de necessitat, la fam i la set en ple camí pel desert. És llavors quan sobrevé la gran temptació: renunciar a la llibertat, tornar a la servitud.

Aquest és un dels pilars de la pedagogia cristiana, un principi bàsic del que denominem «educar en la llibertat». El professor J. Corts Grau ho va expressar fa anys clarament:

«La llibertat està en el misteri; la llibertat hi és enterrada i creix cap endins, i no cap enfora. Es diu, i potser es creu, que la llibertat consisteix a deixar créixer lliure la planta, a no posar-li puntals, ni guies ni obstacles; a no podar-la, obligant-la que prengui aquesta o l'altra forma; a deixar-li que llanci per si mateixa, i sense cap coacció, els seus brots i les seves fulles i les seves flors. I la llibertat no està en el fullatge, sinó en les arrels, i de res no serveix deixar a l'arbre lliure la capçada i oberts els camins del cel, si les seves arrels es troben, poc després de créixer, amb dura roca impenetrable, seca i àrida, o amb terra de mort.»

És el gran moment pedagògic en el camí cap a la maduresa en la llibertat. És la resposta a la pregunta tan freqüent que es formulen els qui s'escandalitzen davant el sofriment dels amics de Déu. Hi ha altres motius pels quals el deixeble de Crist sofreix, però sens dubte un dels més importants és que experimentar necessitat, fam, set, mancances de tota mena, forma part de l'acompanyament de Déu amb el seu poble en el camí de la llibertat.

Aquest és el fons, el sentit de l'autèntic dejuni cristià, ben diferent del que propugnen altres pràctiques religioses o teràpies «guardores». Segons el passatge de l'Èxode, Jahvè proveeix d'aigua el poble assedegat. I en la plenitud dels temps Jesús va oferir a la samaritana l'aigua de l'Esperit que brolla fins a la vida eterna. És l'aigua que ens permet sortir de les nostres crisis i proves, bevent-ne mitjançant la fe.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme i l'esport: aspectes crítics (II)

Entrenar, rendir i produir. Per assolir aquests objectius, és essencial sotmetre el cos a un gran esforç i de manera disciplinada. Aquest constant desig de superació està íntimament lligat al valor que la societat concedeix al primer lloc, a la victòria, o per dir-ho amb un mot que ha penetrat en totes les esferes de la vida humana: l'èxit (esportiu, acadèmic, professional, afectiu, social, polític, sexual).

Guanyar o morir! Qui guanya, esdevé el centre d'atenció i és objecte de reconeixement i de privilegis. Trenca, ni que sigui per uns instants molt efímers, el

pla de la invisibilitat; és reconegut i escollit, mentre que el qui perd, resta en el gran pantà de l'anonimat.

La tecnologia es beslluma com la gran aliada. L'esportista constata les serioses limitacions del seu cos, la vulnerabilitat de la seva condició. Es cansa fàcilment, no pot viure molt de temps sense dormir, sense menjar, sense prendre líquids i, encara menys, sense respirar. No suporta grans canvis de temperatura. Si li falla un òrgan, li cal una gran paciència per esperar la seva recuperació. La seva capacitat de corregir i d'aprendre, de nou, és lenta i difícil.

Enfront d'això, l'esportista treballa per assemblar-se al màxim a una màquina de precisió que no senti fatiga i que sigui capaç de rendir en qualsevol circumstància. Observa que hi ha màquines dissenyades per l'home que són més potents i més capaces que ell mateix. S'adona que l'aliança amb la tecnologia és clau per vèncer els límits i millorar el rendiment i està disposat a invertir-hi recursos per assolir el cobert reconeixement social.

Un exemple diàfan d'aquesta aliança es pot veure en el ciclisme, en l'alpinisme, però també en la natació. Grà-

cies a una indumentària especial es van batre, en dos mesos, més de trenta rècords en natació. Els nous teixits dels nedadors, per exemple, van jugar un rol molt especial. Ens referim a teixits que conserven la temperatura i que el mantenen sempre sec. N'hi ha que tenen microcàpsules que alliberen partícules que hidraten la pell o bandes que agafen el múscul per evitar que vibri i respongui millor al cansament. Són com una segona pell, fins i tot, superior a la natural.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

CUARESMA: CAMINO DE LIBERTAD (III)

Libertad probada

En el camino de libertad que es la Cuaresma hemos sido agraciados con una experiencia de amor, que, además de estimularnos, nos ha enseñado que Dios nos quiere libres para amar.

Pero, ¿eso es todo? Libertad y amor siguen siendo únicamente un buen deseo, un proyecto, más que una realidad. La vida cotidiana nos lo demuestra. Aunque hayamos sido sinceros cuando decíamos que sí al Dios de la Alianza y disfrutábamos de su amor en la nube de la Transfiguración, vueltos al camino experimentamos la dureza del día a día por el desierto. Ser libre no es cualquier cosa. Como les ocurrió a los israelitas puede llegar el momento en que prefiramos volver a la esclavitud, cuando al menos podíamos comer (Ex 17,3-7).

No olvidamos aquellas terribles palabras del Gran Inquisidor acusando a Jesús haber impuesto (haber «condenado») al ser humano a ser libre (F. Dostoyevski, *Los hermanos Karamázov*, leyenda del Gran Inquisidor, juicio contra Jesús): tienen razón los sistemas políticos «mesiánicos y populistas» imponiendo, en nombre del bienestar, la dictadura y la esclavitud... Y tantas veces la gente los vota.

Para que la libertad sea auténtica, llegue a ser como Dios quiso al crearnos, ha de ser probada. La persona realmente libre ha de «trabajar» la libertad, en cierto modo la ha de conquistar. Y el banco de pruebas, el momento adecuado, para hacerlo es justamente la experiencia de necesidad, el hambre y la sed en pleno camino por el desierto. Es entonces cuando sobreviene la gran tentación: renunciar a la libertad, volver a la servidumbre.

Este es uno de los pilares de la pedagogía cristiana, un principio básico de lo que denominamos «educar en la libertad». El profesor J. Cortés Grau lo expresó hace años claramente:

«La libertad está en el misterio; la libertad está enterrada y crece hacia dentro, y no hacia fuera. Se dice, y acaso se cree, que la libertad consiste en dejar crecer libre a la planta, en no ponerle rodrgones, ni guías ni obstáculos; en no podarla, obligándola a que tome esta o la otra forma; en dejarla que arroje por sí, y sin coacción alguna, sus brotes y sus hojas y sus flores. Y la libertad no está en el follaje, sino en las raíces, y de nada sirve dejarle al árbol libre la copa y abiertos los caminos del cielo, si sus raíces se encuentran, al poco de crecer, con dura roca impenetrable, seca y árida, o con tierra de muerte.»

Es el gran momento pedagógico en el camino hacia la madurez en la libertad. Es la respuesta a la pregunta tan frecuente que se formulan quienes se escandalizan ante el sufrimiento de los amigos de Dios. Hay otros motivos por los cuales el discípulo de Cristo sufre, pero sin duda uno de los más importantes es que experimentar necesidad, hambre, sed, carencias de todo tipo, forma parte del acompañamiento de Dios con su pueblo en el camino de la libertad.

Este es el fondo, el sentido del auténtico ayuno cristiano, bien distinto del que propugnan otras prácticas religiosas o terapias «sanadoras». Según el pasaje del Éxodo, Yahvé provee de agua al pueblo sediento. Y en la plenitud de los tiempos Jesús ofreció a la Samaritana el agua del Espíritu que salta hasta la vida eterna. Es el agua que nos permite salir de nuestras crisis y pruebas, bebiendo de ella mediante la fe.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Vers la plena incorporació al Poble de Déu

El primer diumenge de Quaresma, dia 26 de febrer, en el marc de la missa celebrada a les 19 h a la Catedral de Sant Llorenç, el bisbe Agustí va acollir els catecúmens adults que durant la propera Pasqua rebran el tres sagraments de la Iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. Abans de la missa, a les 17 h, els catecúmens van rebre una catequesi a la Casa de l'Església, a càrrec de Mn. Ricard Hernández, delegat diocesà per al Catecumenat.

El ritu d'aquell dia en el camí del Catecumenat que estan seguint, incloïa el ser inscrits a *Llibre dels elegits* (expressió amb referències bíbliques) i la unció prebaptismal.

Els catecúmens procedeixen de les parròquies de Sant Joan Baptista de Viladecans, Sant Baldiri

Els catecúmens, amb familiars, padrins, catequistes i preveres acompanyants

de Sant Boi de Llobregat, Santa Maria de Castelldefels, Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí, Sant Cristòfol de Begués, Santa Maria

de Vilafranca, Sant Sadurní de Sant Sadurní d'Anoia, Sant Pere de Riudebitlles i Santa Eulàlia d'Esparreguera.

Recessos diocesans de Quaresma:

- **Preveres i diaques.** Dimarts 14 de març, de 10.30 a 15 h, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. Predicat per Mn. Marc Majà Guiu, vicari general del Bisbat de Solsona.
- **Candidats al diaconat permanent.** Dissabte 18 de març, de 10 a 13 h, a la Casa de l'Església, predicat pel bisbe Agustí Cortés.

Sessions de formació i diàleg.

Organitzades per les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès, tracten diverses temàtiques, un dilluns al mes, al ves-

pre, a la Sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca. El 20 de març, a les 21 h, Oriol Jara, guionista, escriptor i activista cristià, parlarà de «Deu raons per creure en Déu».

• **«Aixeca't».** Recés al Monestir de la Mare de Déu del Carme (Carretera de Sant Martí), de Vilafranca del Penedès. Dissabte 18 març, de 10.30 a 13.30 h. L'assistència al recés és lliure, no cal avisar, tan sols ser puntuals per començar a les 10.30 h.

• **Recés sobre sant Josep.** Diumenge 19 de març, de les 10 a les 17.30 h, a la Casa de Betània. Dirigit per fra Francesc Sánchez,

ofm cap. Sobre «Sant Josep, un secundari que sap acollir». Preu: 15 € amb dinar (cal avisar qui es vol quedar a dinar).

Més informació: Misioneras hermanas de Betania (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat) - Tel. 933 751 102.

• **Conferència quaresmal.** El proper diumenge 19 de març, a les 17 h, el bisbe Agustí pronunciarà una conferència quaresmal a la Catedral de Sant Llorenç, sobre l'enfocament, aprofundiment i motivació vocacional a tota la participació i missió de l'Església. A continuació, a les 19 h, presidirà l'eucaristia del IV diumenge de Quaresma.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Sense humilitat no es pot trobar Déu, no es pot fer experiència de salvació, i no es pot trobar ni tan sols al proïsme, al germà i a la germana que viuen al costat de nosaltres» (20 d'agost).

@Pontifex_es: «Jesús ens exhorta a entrar per la porta estreta, cosa que significa seguir-lo en l'amor, com fan els qui sofreixen per la fe, però continuen resant i estimant, responent al mal amb el bé i trobant la força per a perdonar» (21 d'agost).

@Pontifex_es: «La misericòrdia de Déu, que ens ha fet germans i germanes, ens crida a ser artesans de pau i de concòrdia» (22 d'agost).

@Pontifex_es: «En la vella, l'essencial de la vida, allò que més apreciem en acostar-nos al nostre comiat, ens sembla definitivament clar. Tota la nostra vida sembla una llavor que haurà de ser enterrada perquè neixi la seva flor i el seu fruit» (24 d'agost).

Trobada diocesana d'adolescents i joves

Aquesta iniciativa que en anys anteriors a la pandèmia ha aglutinat els diversos grups de joves, adolescents, confirmands, etc., torna enguany el proper dissabte 18 de març i vol ser una fita en el camí que ens porta a la JMJ de Lisboa, al mes d'agost.

L'eix de la trobada serà el testimoni de la nostra vida cristiana, que respon a una crida de Jesús, a una trobada amb Ell: ser testimoni d'una crida!

El programa inclou diversos moments i activitats, en diversos indrets de Vilafranca del Penedès, i amb un format itinerant per la vila.

L'acollida comença a les 10 h a l'Església de la Mare de Déu de Montserrat de l'Espirall i, després d'una

petita excursió, dinar i una activitat de tallers, finalitzarà amb l'eucaristia

a les 17.30 h, a l'Església de Sant Francesc, per acomiadar-se a les 19 h.

Els tallers tindran temàtiques diverses, des de ciència i fe, a les ecoparròquies, al diàleg interreligiós, ser missioners al tercer món, cultura i art, la vocació ministerial, etc.

En tots els tallers podran conèixer el testimoni d'alguna persona, establir un diàleg i tenir un espai de reflexió personal i grupal sobre com vivim i testimoniem cadascú personalment la trobada amb Jesús ressuscitat, com s'alimenta aquesta trobada i com col·laborem a l'acció de l'Esperit Sant.

Per a més informació i inscripcions: <http://somtestimonis.blogspot.com/>

Visita apostòlica al Seminari Conciliar

Els dies 23, 24 i 25 de febrer, Mons. Milton Luis Tróccoli va realitzar la seva visita apostòlica al Seminari Conciliar de Barcelona, on es preparen al sacerdoti els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona. Aquesta visita fa part del recorregut que s'està duent a terme a tots els seminaris de l'Estat espanyol, per part del bisbe Tróccoli i del bisbe Arturo Eduardo Fajardo, tots dos uruguaians, a qui el papa Francesc ha confiat aquesta missió: conèixer la posada en marxa del Pla de Formació per als seminaris espanyols (*Ratio Fundamentalis*) i l'impuls en la formació dels seminaristes.

El dia més intens de l'estada del visitador al Seminari Conciliar de Barcelona va ser el divendres 24, amb trobades amb l'equip de formadors, amb el personal de la casa, dinar amb el cardenal Joan Josep Omella, els seus auxiliars i el bisbe Agustí Cortés i trobades amb els seminaristes, segons les diverses etapes de formació, amb espai per a entrevistes personals per part de qui ho desitgi, també durant l'últim dia, 25 de març.

Tot un mes per la família i la vida

A llarg d'aquest mes de març, les delegacions i secretariats de Pastoral Familiar de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa realitzen una proposta conjunta d'activitats amb el desig que les famílies visquin juntes l'alegria de l'Evangeli.

La primera de les iniciatives ha estat el testimoni de conversió a la vida que va tenir lloc el dissabte passat a la Parròquia de Santa Maria, de la Palma de Cervelló: Maria d'Himalaia d'infermera avortista, atea i anticlerical, ha passat a defensar la vida i donar testimoni de l'amor i la misericòrdia de Déu.

Avui hi ha una jornada festiva familiar al Col·legi Pare Manyanet Les Corts, de Barcelona.

Les properes activitats són les següents:

—**Dissabte 18 de març, 17 h - Complex de la Mar Bella (Avda. Litoral 86, Barcelona).** Cursa o caminada familiar per escalfar el cos i els cors, pen-

sant en les famílies que acullen el do de la vida. L'activitat acabarà amb una xocolatada!

—**Diumenge 19 de març, 12 h - Santuari de Sant Josep de la Muntanya (Av. del Santuari de Sant Josep de la Muntanya 25, Barcelona).** La festa de Sant Josep és una bona diada per encomanar-se a la seva protecció, com a pare de tendresa i moltes altres virtuts ressaltades pel papa Francesc a *Patris Corde*. Celebració de l'eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez.

—**Dissabte 25 de març, 18 a 20 h - Basílica de la Mercè, Barcelona.** En la festa de l'Anunciació i aniversari de la publicació de la carta encíclica *Evangeliium Vitae* de sant Joan Pau II, se celebra la Jornada de la Vida sota el lema «Amb tu per la vida, sempre». Presidits pel bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova, hi haurà el res del Rosari i l'Eucaristia a la Basílica de la Mercè.

—**Dies 21 i 28 de març, 19.30 h - Basílica de la Mercè, Barcelona.** Cicle de conferències «Apostant per la vida», a càrrec de Mn. Xavier Sobrevia, metge i sacerdot, sobre «L'avortament, alliberació o sofriment?» i «L'eutanàsia, una mort digna?».

AGENDA

► **Pregària vocacional al Seminari Conciliar.** A les vigílies del Dia del Seminari, el divendres 17 de març, a les 19 h, tindrà lloc una pregària vocacional especial a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, amb el testimoni d'un dels seminaristes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimarts [Dn 3,25-34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund.

de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Tortosa: Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i dr. de l'Església.

19. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b. 6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17. 34-38)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanç (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«El qui begui de l'aigua que jo li donaré mai més no tindrà set»

L'Evangelí d'aquest diumenge és un dels més bonics del Nou Testament. Es tracta de la *samaritana*, aquesta dona que anava a *treure aigua del pou* i es troba amb Jesús que li demana: *Dona'm aigua*. Però és Jesús qui li ofereix la veritable aigua que assaia la seva set, l'aigua viva: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva i ell te l'hauria donada*. La dona no acaba d'entendre de quina aigua li parla Jesús, pensa només en l'aigua terrenal. Ara és quan Jesús li diu: *Ves a cridar el teu marit i torna*. Ella contesta: *no en tinc de marit*. I Jesús li fa: *Tens raó: n'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit*. Davant d'aquesta resposta la dona que havia vist en Jesús primer un passavolant, després un senyor, ara el confessa profeta. Però no vol entrar en la seva vida, en els seus problemes personals i planteja una qüestió teològica: quin és el lloc per a *adorar Déu*. És sincera? Vol fugir d'encarar la seva vida? Jesús li respon: *S'acosta l'hora, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat*. El culte ja no es dona en un lloc, sinó escoltant el missatge de Jesús, vivint com a fills del Pare, deixant-se endur per l'Esperit. Ella espera encara que arribi el Messies però Jesús ja li diu obertament: *el Messies soc jo*. Ara la dona es converteix en evangelitzadora per a tots els seus conciutadans que descobreixen com ella que Jesús és *el Salvador del món*. Aquest és l'aliment del que parla Jesús: *El meu aliment és fer la voluntat del que m'ha enviat i acomplir la seva obra que no és altra que portar l'aigua viva, el do de Déu a tots els pobles de qualsevol raça o religió*. Aquesta aigua, simbolitzada ja en *l'aigua que va donar Moisès als israelites és l'amor que ens manifestà Déu quan Jesús morí per nosaltres que érem pecadors*. El nostre aliment ha de ser descobrir aquest amor de Déu, trobar-nos amb Jesús i donar-lo a conèixer als nostres germans, tal com va fer la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?».

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No endureriu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorem el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?».

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaría llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaría a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoráis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».